

NANNA FOSS

SPEKTRUM
URSIDERNE

TELLERUP

NANNA FOSS

SPEKTRUM

URSIDERNE

KAPITEL 6

Følgende er et uddrag af tredje bind i serien SPEKTRUM af Nanna Foss

#SPEKTRUMblogtour

© 2017 Tellerup A/S

KAPITEL 6

„Gør noget!“ En pigestemme råber. „Få ham til at vågne!“

Smerte i mine håndflader, våd og varm. Jeg ligger ned, det svimler da jeg sætter mig op. Hyperventilerer, presser de sviende hænder ind mod brystet. Gulvet er råt, luften er kold i mine lunger.

En hånd på skulderen, lyst hår i synsfeltet.

„Hvorfor er du her også?“ Pigens øjne er store, jeg ved hvad hun hedder, jeg burde vide det, men noget bevæger sig ved siden af mig, og hvert dunk i gulvet ruller svimmelheden frem i nye, brede dønninger.

„Det er værre end sidst!“ En hæs stemme. „Hvad fanden gjorde hun ved ham?!“

Skikkelser foran mig, først ligner det skygger, og det suger angstfyldt i maven, men det er en person klædt i sort, bøjet over en anden. Lyset er svagt og sølvfarvet.

Skikkelsen på gulvet vrider sig, sparkes med benene, ud-

støder forfærdelige lyde.

„Alban!“ siger den hæse stemme. „Hey, Alban!“

Ordene smælder gennem kroppen, vækker navne.

Noah prøver at undgå Albans arme og ben mens voldsomme kramper rykker igennem musklerne. Alban stønner og vender det hvide ud af øjnene. Der er blod på hans læber, på hans kind.

Emilie rejser sig med et sæt. Hun holder begge hænder for munden, træder baglæns væk fra dem.

Alban ligger på ryggen, hans baghoved banker mod gulvet. Noah kæmper for at skærme hans nakke med hænderne. Albans lyde bliver rå og uhyggelige, de kommer dybt nede fra brystkassen. Blodet begynder at skumme i mundvigene, hans vejtrækning lyder som om han er ved at drukne.

„Væk ham, Noah!“ hulker Emilie. Den støvhårede står ved siden af hende. Albans lillebror, Linus.

Albans krop spændes opad i en hård bue, og han begynder at skrike. Det stiger til et brøl, til en lyd så voldsom at den vil vende vrangen ud på ham før den stopper.

Noah springer baglæns idet blodet begynder at sprøjte ud af Albans næse.

Kun Albans hæle og baghoved rører gulvet, han er en grotesk skulptur, sidste fase i en dødskrampe.

Han bliver kvalt i sin tunge eller sit blod hvis ingen gør noget. Jeg tænker ikke, min krop bevæger sig af sig selv.

„Hvad laver du?“ råber en stemme, men den føles langt væk.

Albans øjne er hvide, tænderne er bidt hårdt sammen og plettede af blod. Senerne i halsen er spændt ud som tykke

strenge under huden.

Jeg griber ud efter ham, og en af mine fingerspidser strejfer hans hånd.

En mur af mørke rammer mig, slynger kroppen bagud, ind i væggen. Jeg tager fra med hænderne da jeg tumler forover, og en skarp smerte jager gennem dem.

Alban udstøder en dyb, rallende lyd. Pludselig falder han sammen og bliver helt stille.

„Fuck.“ Noah bøjer sig over Albans livløse krop. Han tjekker puls og vejrtrækning og ruller ham hurtigt om på siden, trækker ben og arme på plads i et aflåst sideleje.

Emilie og Linus er der med det samme.

„Han er bevidstløs,“ siger Noah før de får åbnet munden. „Han har bidt sig i tungen. Intet alvorligt.“ De rystende hænder modsiger køligheden i hans ord.

Jeg rejser mig op. Svimmelheden får mig til at vælte ind i en væg, den jeg ramte før.

Bumpet tiltrækker Noahs opmærksomhed. I en glidende bevægelse har han rejst sig og står helt tæt på mit ansigt.

„Hvad skete der?“ Han rører mig ikke, men hans krop så tæt på føles knugende. „Hvad gjorde du ved ham?“

Alting drejer rundt. Væggene føles fremmede når de danser omkring os, lyset herinde er alt for svagt, sølvfarvet måneskin og dybe skygger langs væggene.

„Jeg gjorde ingenting.“ Min stemme er mat. Benene føles som gelé.

Noah løfter en hånd, som om han vil gribe fat i min overarm, men han tager sig i det og knytter næven i stedet for. En pegefinger springer ud fra knytnæven, peger på mig som en spydspids.

„Du gjorde *noget*.“ Ordene er hvide skyer mellem os. „Da du rørte ved ham i lejligheden.“

Hans formulering prikker i hukommelsen.

’I lejligheden’.

Jeg ser mig omkring.

Væggene er lavet af rå brædder, og der er kun få meter mellem dem i det firkantede rum. Et lille vindue er eneste lyskilde, og jeg kan skimte omridset af en dør få meter væk.

„Det her er ikke min lejlighed,“ siger jeg.

„Svar på spørgsmålet!“ Spydspidsen kommer tættere på. Der er sort neglelak for enden.

„Noah!“ Pi hiver ham væk. „Slap af! Du tiltrækker det igen!“

„Kompasset virkede også på hende.“ Adriana træder ind mellem tvillingerne. Blikket er rettet mod mig. „Hendes hænder gjorde det samme som vores.“

„Hvad?“ Noah ser på mine hænder.

Jeg gør det samme. De er glinsende, smurt ind i Albans blod.

Eller ... ikke kun Albans. Det går op for mig hvorfor mine hænder gør ondt.

Håndfladerne er store, blodige sår.

Jeg kunne spørge hvad der er sket, hvad vi laver her, men ingen ord former sig på tungen.

„Horror vacui aktiverede kompasset.“ Adriana kan ikke tage øjnene fra mig. „Og du kom med. Hvorfor kom du med?“

„Josef havde ret,“ siger Pi. „Og *jeg* havde ret! Nasrin er blå!“

„Hvad fuck er der sket?“ spørger Noah.

„Godt spørgsmål,“ siger Adriana langsomt. „Men det ser ud som om du lige er blevet medlem af vores freaky klub, Nasrin.“

Jeg når ikke at svare før Alban tager en gispende indånding nede fra gulvet.

„Nej!“ Han krummer sammen om sig selv med knæene op mod brystet. Det spjætter i hans krop, armene bøjer beskyttende omkring hovedet, fingrene knuger det fugtige, mørke hår. „Nej, nej, nej!“

Emilie læner sig ind over ham.

„Alban, det er okay ...“

Han sætter sig op med et ryk, skubber sig væk fra hendes stemme, presser sig op mod væggen. Hele hans krop ryster, og han trækker vejret i overfladiske, paniske stød.

„Hey ...“ Emilie rækker ud. Det giver et sæt i ham da hendes fingerspidser rører hans skulder.

„Nej!“ råber Alban. Fødderne skraber mod de beskidte gulvbrædder da han forsøger at trække sig endnu længere væk fra hendes stemme. Han ryster på hovedet og begynder at hulke. Der stænker endnu mere blod på gulvet og på hans jakke.

Jeg tager ubevidst et skridt frem mod ham, men Noah rykker sig lynhurtigt så han står imellem os.

„Du rører ham ikke!“

„Alban.“ Emilie har rejst sig, hendes stemmer knækker over. „Det er bare mig.“

Han ænser hende ikke. Hele hans krop ryster ukontrollabelt, og hvert hulke ser ud til at gøre fysisk ondt. Der er glinsende håndaftryk på gulvet og væggene, sorte i det dunkle lys.

Jeg tør ikke røre ham igen. Mit hjerte hamrer, pulserer ekkøet af de sorte skygger rundt i kroppen.

Linus nærmer sig forsigtigt og standser omkring en meter fra den blodindsmurte, rystende skikkelse.

„Alban,“ siger han.

Lyden af hans stemme er et stød gennem Alban. Han krummer sig sammen igen med armene omkring hovedet og begynder at klynke, som om han er blevet slået. Øjnene er presset i, ansigtet fordrejet under den blodstrømmede maske mens han rokker frem og tilbage.

„Hvad sker der?“ mumler Linus, stadig med blikket rettet mod sin bror.

„Noah,“ siger Emilie. Hans navn er en halvkvalt lyd. „Gør noget.“

„Hvad?“ spørger Noah hårdt.

„Hvad som helst. Snak til ham. Du har kunnet vække ham fra de her anfald før.“

„De har aldrig været sådan her!“

„Noah,“ beder Emilie. Tårene strømmer ned ad kinderne på hende.

Noah tøver et øjeblik før han træder et skridt hen mod Alban. Så endnu ét. Hans bevægelser er vagtsomme.

Han sætter sig på hug foran ham. De eneste lyde omkring os er Albans krampagtige hulken og de dunk det giver hver gang hans ryg rammer væggen. Noahs brystkasse udvider sig i en dyb indånding.

„Alban,“ siger han.

Den hæse stemme får Alban til at reagere, men ikke på samme måde som de andres. Han stivner. Øjnene åbner sig, og han løfter hovedet.

„Der sker ikke noget,“ siger Noah dæmpet.

Alban drejer ansigtet mod ham. Blinker, desorienteret.

„Noah?“ Hans stemme er ru. Den lyder anderledes end hjemme i min entré, anderledes end foran venteværelset.

Noah bevæger sig ikke.

„Ja,“ siger han. „Det er mig.“

„Du ...“ Albans udånding skælver. „Du kom tilbage.“

„Hvad?“ siger Noah. Stemmen er spændt som en bue-streng.

Alban svarer ikke. Øjnene glider i, og det krampagtige forlader hans krop da han synker sidelæns. Noah bevæger sig hurtigt, når lige at gribe ham om håndleddet før hans hoved rammer gulvet.

„Alban?“ Han sænker ham hele vejen ned i liggende stilling og tager fat i hans skulder. „Hey, kan du høre mig?“

Alban lader til at være bevidstløs igen.

Noahs vejrtrækning er ujævn. Han har ryggen til os, jeg kan ikke se hans ansigt.

Emilie og Linus tager begge et skridt hen mod dem, men standser da Noah rejser sig op med et sæt. Han træder bagud, støder ind i mig. Han drejer hovedet, søvngængeragtigt, som om han først nu kommer i tanke om at vi andre er her.

„Hvad gjorde du?“ spørger han hæst.

„Jeg har jo sagt at jeg ikke ...“

Han springer fremad, en sløret skygge.

„Noah!“ råber flere stemmer omkring os.

Han rører mig stadig ikke, men standser så tæt på at jeg kan mærke hans rykvise åndedrag mod ansigtet.

„Hvem er du?“ snerrer Noah. Han er et hoved højere,

men det føles som mere når der kun er få håndsbreder mellem os.

Jeg forbereder mig på at han skal lange ud, at jeg skal mærke samme stød som i lejligheden. Mit hjerte hamrer, men jeg rykker mig ikke en centimeter.

En nerve dirrer i Noahs ene mundvig. Hans søster rører uroligt på sig i udkanten af mit synsfelt. Jeg fornemmer Emilie og Linus bøje sig over Alban, deres opmærksomhed splittet mellem hans livløse skikkelse og Noahs der sitrer af noget indestængt.

„Vi andre kunne først noget *efter* brandsårene,“ siger han. „Men du gjorde det inden.“

„Jeg gjorde ingenting.“ Blodet dunker i min tinding og i de sårede håndflader.

„Noah.“ Pi kommer tættere på. „Slap af.“

Noah fastholder mit blik.

„Han har aldrig reageret sådan før. Det var som om du kortsluttede ham.“

„Det var horror vacui,“ siger Adriana. „Det var ikke hende.“

Pi kiler sig ind mellem os, med front mod sin bror.

„Noah,“ siger hun lavmælt. „Det her gør ikke noget nemmere.“

Noahs mund snerper sammen, som om hun har sagt noget meget mere provokerende.

„Kompasset virkede også på dig.“ Adriana stirrer på mig.

„Lad være med at afsløre noget,“ siger Noah. „Vi ved ingenting om hende!“

„Men Josef snakkede jo om én som hed ...“ begynder Pi.

„Jeg stoler ikke på hende.“ Noahs blik ætser mig, og

jeg får et glimt af hvordan han ville se ud med hæklenåle gennem øjæblerne.

„Det skulle I nok have overvejet inden I valgte at invadere min lejlighed.“ Jeg vender ryggen til ham, går hen til døren og åbner den.

Månen skinner udenfor og afslører nøgne træstammer spredt mellem snedriver. Døråbningen befinder sig cirka en meter over jorden. En smal trappe starter foran mine fødder. Der er ingen spor i de hvide puder på trinene.

Der lyder dæmpede, ophidsede stemmer bag mig, som om de andre er begyndt at diskutere, men jeg hører ikke efter hvad de siger. Jeg springer hen over trappen, direkte ned i sneen. Landingen får mig til at snuble forlæns, og det jager i håndfladerne da de bryder igennem den kolde overflade.

Jeg kommer på benene og gnider hænderne mod lårene for at få sneen af. Det gør ondt, men jeg tager mig ikke af smerten. Min krop ryster af vrede og chok. Jeg drejer mig mod trappen. Døråbningen sidder midt i en smal bræddevæg på hjul, en aflang form som fortaber sig bagud i månelysset.

En gammel skurvogn.

Som vi tilsyneladende er kommet ind i uden at efterlade spor på trappen.

Stemmerne bliver højere ud gennem den åbne dør. Jeg skynder mig væk. Jeg ved ikke hvor jeg er, men jeg er for vred på ham Noah til at vende om og spørge.

Jeg snubler gennem det sølvhvide landskab. Månelysset gør det muligt at orientere sig nogenlunde mellem de nøgne stammer, men af og til fanger mine fødder grene skjult

af sneen. Jeg får øje på et gulligt lysskær som jeg går hen imod. Det tynder ud i træerne, og snart står jeg foran en plan, snedækket flade. Ude på midten kan jeg skimte fir-kantede omrids. Fodboldmål. Gadelamperne på den anden side af boldbanen afslører en skolegård og nogle huse. Det ligner den lokale skole i nabobyen. Jeg kører ofte forbi den når jeg tager bussen. Hvis ikke klokken er for mange, kan jeg måske stadig nå den sidste bus. Jeg kigger på mit armbåndsur, men det er ikke til at skimte de smalle visere i det svage lys.

Jeg mærker efter i baglommen, pungen er der stadig. Jeg finder mit buskort mens jeg går hen over boldbanen. Da jeg kommer til gadelampen ved busstoppestedet foran skolen, kigger jeg igen på armbåndsuret. Klokken er 22.44, men der må være gået langt mere end 18 minutter siden jeg åbnede døren for Adriana. Og ganske rigtigt: Viserne bevæger sig ikke, uret er gået i stå.

Jeg gnider mine arme og hopper på stedet. Det er enten at vente på en bus der måske aldrig kommer eller at gå hjem. Det kommer til at tage mindst en time. Jeg tager i hvert fald ikke tilbage til skurvognen.

Et sidste blik ned ad den øde asfaltvej. Der er lys i et par vinduer, men ellers er byen mørklagt. De fleste er gået i seng. Jeg kunne banke på og spørge om lov til at låne en telefon.

Det kunne jeg.

Hvis jeg var en person der plejede at bede andre om hjælp. Eller en person som havde lyst til at blive krydsforhørt af far eller Maj om hvad jeg laver så langt væk hjemmefra så sent, og hvorfor jeg i øvrigt er smurt ind i blod.

Jeg tager pakken med smøger op af jakkelommen. Der er kun én tilbage, og den er knækket, men jeg tager den underste halvdel mellem læberne og knipser med lighteren.

Jeg suger liv i smøgen og begynder at gå. Det gør ondt i håndfladerne da jeg stikker lighteren tilbage i lommen.

Skyggerne omkring mig virker dybere end de plejer, mere skræmmende.

Horror vacui. Det var de ord Adriana brugte. Og kvinden i busskuret.

'Du kender mørket. Du har mærket hvordan det suger alting væk.'

Angst der ramte som en bølge af sort.

Følelsen af ikke at kunne trække vejret.

Det hele var som dengang.

Knusende. Altopslugende.

'Værre end døden. Værre end intet.'

Jeg suger hårdt i smøgen og sætter farten op, men den sorte følelse forfølger mig hele vejen hjem.